

De blog naar vrijheid

De blog naar vrijheid

Els Mertens

Schrijver: Els Mertens
Coverontwerp: Els Mertens
ISBN: 9789402148282
© Els Mertens

1.

25 maart – deel één

Beste persoon die dit wil lezen

Misschien lees je dit uit nieuwsgierigheid, of misschien wel uit medelijden. Wat het ook is, het maakt me niet veel uit (niet grof bedoeld of zo). Bedankt om de moeite en de tijd te nemen. Ik verwacht niet echt een antwoord. Waarom ik dit dan schrijf? Ik weet het eigenlijk niet precies. Uit frustratie? Uit woede? Misschien uit verdriet? Ik denk dat het een combinatie is alles. Want ik ben boos. Ik ben gefrustreerd, maar ik ben vooral verdrietig. Wat ik hiermee denk te bereiken? Dat weet ik eerlijk gezegd ook niet. Misschien wil ik gewoon wat aandacht. Misschien wil ik iemand die me de hand reikt en zegt: "Alles komt wel goed. Vertrouw me nu maar." Wat ik bereik, is ook niet echt heel belangrijk. Slechter dan hoe ik mij nu voel, kan het toch allemaal niet meer. Het zal allemaal wat afhankelijk zijn van wat er gebeurt met dit bericht. Of er een reactie komt of niet. Geen druk of zo hoor, maar ik wil je gewoon waarschuwen.

Eigenlijk is het dus afhankelijk van jou, want jij bent diegene die dit leest. Denk dus goed na of je wel alles wil lezen. Egoïstisch van mij, maar je mag dus ook egoïstisch zijn en stoppen met lezen.

Nu heb je nog de kans om van gedachte te veranderen. Even goede vrienden (kan ook moeilijk anders, want ik ken jou niet eens).

Wil je toch verder lezen, dan dank ik je alvast. Maar ik wil je ook waarschuwen, je zal niks leuks lezen in dit bericht. Het is vooral een egocentrisch bericht, een klaagbericht. Misschien zelfs een tikkeltje saai of net over the top en in jouw ogen zwaar overdreven. Maar voor mij is het dat zeker niet.

Dus nogmaals ... je kan nog terug! Maar dit is echt de laatste keer dat ik het zeg. Want hier begint mijn verhaal ...

Eerst en vooral zal ik me even voorstellen. Je mag me Emily noemen. Ik ben bijna achttien (dat klinkt toch veel beter dan zeventieneneenhalf vind je niet) en ik heb een probleem, maar dat zal je al wel geraden hebben waarschijnlijk. Het probleem is helaas niet een wat, maar een wie. Mijn bloedeigen vader. Hij houdt niet van mij! Hij zegt dat hij het wel doet, maar hij gedraagt zich helemaal anders. En ze zeggen altijd dat daden luider spreken dan woorden. Je kan nog zo hard roepen dat je iemand graag ziet, als je die persoon terroriseert, lichamenlijk en geestelijk veel pijn doet, dan verdwijnen die vier woorden "Ik hou van jou" al snel in het niets.

Alles begon vanaf het moment dat ik ter wereld kwam. Of eigenlijk vanaf dat ik gemaakt werd!

Ik was niet gepland. Mijn ouders hadden al twee zonen en ze zeiden altijd: Twee is genoeg. Maar toen wilde ik per se de wereld zien.

Waarom hebben ze er toch niks tegen gedaan? Als je kinderwens voldaan is, waarom dan geen voorzorgsmaatregelen nemen, zodat er niemand meer bij kan komen? Kan ik niks aan doen dat ik zo nieuwsgierig was! En ik denk dat dat de reden is waarom mijn vader niet van mij houdt. Ondanks dat hij zegt dat hij dat wel doet. Maar hoe zeggen ze dat ook weer?

Geen woorden, maar daden?

Hij zegt altijd: Je was dan wel een ongelukje, maar je was meer dan welkom. Maar waarom dan altijd blijven herhalen dat je eigenlijk maar twee kinderen wou? Als ik welkom was, had niemand toch hoeven weten dat ik ongepland was? En ik al zeker niet! Sommige mensen snappen niet dat één zin een impact kan hebben op alles wat je doet en laat.

Ik herinner me niet heel veel van mijn kindertijd. Volgens mij was die niet zo heel slecht, want ik kan me ook goede dingen herinneren.

Maar rond mijn twaalfde begon de grootste ellende. Vanaf dan herinner ik me weinig leuke dingen. Ze zijn er wel, maar ze worden overschaduwd door alle negatieve ervaringen die ik sindsdien heb meegemaakt. En zoals meestal overwint de negativiteit het van de positiviteit.

Op mijn twaalfde ging ik naar de middelbare school. Ondanks dat ik in de lagere school geen al te beste beurt had gemaakt (niet dat ik echt dom was, maar slim kon je me niet noemen), moest ik Latijn studeren. Iets wat ik vreselijk vond. Talen

interesseren me wel, maar niet zo'n dode taal waar je totaal niks mee bent!

Maar ... ik moest het doen, omdat mijn broers het hadden gedaan. Toen had ik al het vermoeden dat ik altijd ging moeten opboksen tegen hen, die dubbel zo slim waren als ik. En natuurlijk deed ik het niet goed. Het kon ook niet anders, want als ik iets niet wilde, veegde ik er mijn voeten aan. Erg misschien, maar zo zat en zit ik nog steeds in elkaar. Take it or leave it. Gelukkig deed ik voor de rest van mijn vakken goed genoeg mijn best. Ik mocht naar het tweede jaar, maar de Latijnse richting werd uitgesloten. Ik moest dus iets anders gaan doen, wat ik dus absoluut niet erg vond! Maar helaas mocht ik weer niet kiezen wat ik wou doen. Nou ja, eigenlijk werden de opties niet goed uitgelegd. Als ze toen verder hadden gekeken dan "je moet doen wat je broers doen", dan hadden ze me in een andere richting gestuurd. Maar neen ... weer moest ik het voorbeeld van mijn grote broers volgen en technische wetenschappen gaan doen. Terwijl ik amper één plus één kon optellen (bij wijze van spreken hè) en wetenschappen me absoluut niet interesseerden. Grote fout natuurlijk, want ik deed het niet graag. En zoals ik al schreef: als ik iets niet graag doe, doe ik het gewoon niet zoals het hoort. Ook kreeg ik telkens te horen: Je zal toch beter je best moeten doen, wil je je broers evenaren, hoor. Hoe hard ik ook schreeuwde dat ik NIET zoals mijn broers was, dat ik een individu was, een persoon die niet hoefde vergeleken te worden

met een ander, het maakte niks uit. Ik moest en zou aan hetzelfde beeld voldoen. Omdat ik zo graag in de gratie wilde vallen bij iedereen, begon ik heel hard mijn best te doen, maar het mocht niet baten. Het tweede en derde jaar spartelde ik door, maar twee jaar geleden, in het vierde jaar, moest ik de handdoek in de ring gooien. Ik kon het niet meer. Zes uur wiskunde deed me de das om. En toen ... toen het eigenlijk te laat was, besloten mijn ouders dat ik toch maar moest gaan doen wat ik op dat moment wilde doen. Ik ging verpleegassistente volgen, als soort van vooropleiding, omdat ik heel graag verloskundige wil worden.

Maar ik had gefaald volgens mijn ouders en broers, nou ja vooral volgens mijn vader. Ik had immers niet gedaan wat zij van me hadden verwacht. Ze begonnen me uit te maken voor al wat lief was. Door al die ellende begon ik nog eens extra veel te eten, waardoor mijn gewicht de hoogte in schoot. Wat natuurlijk zorgde voor nog meer pestgedrag. Als het niet over mijn domheid ging, dan ging het over mijn vetrollen (hoewel ik niet eens overdreven dik ben, hoor).

Ondertussen zit ik mijn laatste jaar en zijn mijn ouders nu naar school om mijn rapport op te halen, met de punten van mijn examens voor de Paasvakantie. Omdat ze de vorige keer een scène hadden gemaakt bij de leerkracht, tegenover mij, had ik geen zin om mee te gaan. Ik was al vernederd genoeg geweest toen. Gelukkig heb ik achteraf een smoes kunnen verzinnen

waarom mijn vader zo had gereageerd.

Ik heb zo goed mijn best gedaan en weet dat ik voor alles geslaagd ben. Ik ben niet de primus van de klas, maar dat zal ik ook nooit worden. En daar streef ik ook helemaal niet naar, tegen de zin van mijn ouders. Ik weet dat ik mijn best doe en dat is voor mij voldoende. Zolang ik slaag, ben ik tevreden. De helft is genoeg, al de rest is overschot, heb ik ooit eens iemand horen zeggen. En eigenlijk heeft die persoon gelijk. Niet de beste ingesteldheid misschien, maar zo overleef ik. Want het is moeilijk om ondanks pesterijen van mijn vader en broers door te gaan alsof er niks aan de hand is. Niemand op school weet van mijn situatie thuis. Ik wil niet dat ze het weten. Want welke tiener wil nu dat iedereen weet dat ze op die leeftijd nog altijd een pak slaag krijgt van haar ouders? Het is beschamend. En dus hou ik mijn mond op school en zet ik een masker op. Waardoor ik natuurlijk niet echt vrienden heb. Ik sluit me af van alles en iedereen, bang om gekwetst te worden. Maar er is dus beterschap op komst. Nieuwe school, nieuwe kansen. Dat hou ik me voor.

Ik ben bijna klaar met de middelbare school en dan wil ik met volle moed aan mijn hogeschool beginnen. Het liefst had ik op kamers gegaan, maar ook daar heb ik natuurlijk niks over te zeggen. Er is een school waar ik met het openbaar vervoer naartoe kan, dus waarom extra geld uitgeven? Ik begrijp ze langs de ene kant wel, maar langs de andere kant word ik er zo boos over! Ik wil me los maken van hen, maar zij willen me niet

laten gaan. Hoe langer ze me in hun macht kunnen houden, hoe liever ze het hebben, denk ik. Het zal een soort van sadisme zijn, zeker? Ik weet het niet.

Oh ... ik hoor de voordeur open gaan, tijd om mezelf weer in de strijd te gooien.

Moest je hierna niks meer van me horen, bel dan 112, dan is er iets ergs gebeurd. (grapje hoor, zo erg zal het niet zijn)

Nog een laatste keer bedankt om dit te lezen. Voel je zeker niet verplicht om te antwoorden, ik zou dat in jouw plaats waarschijnlijk ook niet doen. Ik zou denken: weer zo'n hopeloos geval dat aandacht wil.

Geen probleem, zoals ik zei: we zijn beiden anoniem, dus even goede vrienden.

Dank je wel,

Emily.

P.S. Ik heb bij de datum deel één geschreven, omdat ik een groot voorgevoel heb dat er nog een tweede deel zal komen. Ik hoor mijn vader beneden al als een gek tekeer gaan. Wat er wordt gezegd, weet ik niet, maar waarschijnlijk zal je het straks wel lezen.

Net wanneer ik op verzenden wilde klikken, sloeg de twijfel toe. Wat als ik negatieve reacties zou krijgen? Die kans zat er

wel in natuurlijk. Dan zou ik me waarschijnlijk nog slechter voelen. Was het wel een goed idee om mijn ellende op het internet te gooien? Want eens je het op internet gooit, gaat het nooit meer weg. En ondanks dat ik het niet onder mijn eigen naam had geschreven, wist ik dat het altijd te achterhalen zou zijn. Maar langs de andere kant, zoveel mensen deden het! Waarom ik dan niet? Ik had al zoveel keren geprobeerd het aan te kaarten bij iemand die ik kende, maar telkens had ik schrik gekregen. Was ik bang dat die persoon het fout zou opnemen en me nadien niet meer zou bekijken. Wat als ze partij trokken voor mijn ouders en niet voor mij? Misschien overdreef ik ook gewoon veel te veel. Was het werkelijk zo erg dan dat ik had geschreven?

Plots schoot er een pijnscheut tussen mijn schouderbladen. Met pijn dacht ik terug aan wat er de week voordien was gebeurd, de reden waarom ik dit blog had aangemaakt en dit bericht had geschreven. Ik overtuigde mezelf dat dit voor mij de enige manier was om het van me af te schrijven. Ik wilde gehoord worden. Ik wilde dat mensen van mijn pijn af wisten, maar ik wilde niet dat ze wisten wie ik echt was. Jaren had ik in een dagboek geschreven, maar toen ik had ontdekt dat mijn broer hem had gelezen, ben ik meteen gestopt en heb ik al mijn schrijfsels verbrand. Nadien had ik er spijt van, want ik kon niks meer terughalen, iets wat ik met internet dan weer wel kon. Op mijn computer natuurlijk ook, maar ook daar konden mijn broers lezen zonder al te veel moeite.

Ondanks dat ik wist dat mijn ouders weer terug waren, drukte ik op het pijltje naar boven en voegde nog wat toe.

De reden waarom ik dit blog heb aangemaakt en waarom ik mijn verhaal neer schrijf, is een voorval van vorige week. Mijn moeder, die het allemaal gewoon maar laat gebeuren, heeft een spierziekte, waardoor ze mentaal sterk achteruit gaat. Tel daarbij op dat ze door de medicijnen vergeetachtig wordt en het leven is voor haar geen lolletje. Daarom probeer ik het haar niet kwalijk te nemen dat ze het allemaal maar over zich heen laat komen. Ze is te ziek om terug te vechten en ik hou me gewoon voor dat ze net zo goed een slachtoffer is, nou ja, dat probeer ik. Een slachtoffer van een vieze ziekte en een slachtoffer van mijn manipulatieve vader. Ook al is het moeilijk, want in periodes van extreme woede, vraag ik me af waarom ze niks doet. Waarom ze me dit allemaal laat ondergaan. En waarom ze dit allemaal zelf ondergaat. Want ze krijgt van tijd tot tijd ook een hele waslijst aan verwijten en lelijke dingen naar haar hoofd gesmeten. Het zou me niet verwonderen, moest ze ook al eens een pak slaag van hem gekregen hebben. Maar dat zal ze waarschijnlijk nooit toegeven naar mij toe. Daar is ze veel te trots voor. En geef ze eens ongelijk?! Ik durf mijn verhaal ook niet kwijt aan mensen die ik ken. Uit schaamte. Dat het gebeurt, maar ook dat ik het toelaat.

Nu in ieder geval ... vorige week was mijn vader mijn moeder

belachelijk aan het maken.

Hij lachte haar gewoon uit, omdat ze weeral iets was vergeten. Hij riep: "Slik nog wat meer pilletjes, dan weet je binnenkort niet meer hoe je pillen moet nemen. En dan kan je nadien misschien weer helder denken en het huishouden doen, in plaats van de hele dag op je luie kont te zitten. En mijn broers, in plaats van mama te steunen, begonnen lekker mee te doen met mijn vader. Ze maakten mijn moeder gezellig mee belachelijk en lachten haar uit. Omdat ik het zo beu was dat ze haar kwetsten, heb ik mijn mond open getrokken. Ik riep dat het eens gedaan moest zijn dat iedereen haar uitlachte. Dat ze er niks aan kon doen. Als ik daar had gestopt, hadden de gevolgen misschien wel mee gevallen, maar ik was zo boos dat ik er nog een schepje bovenop deed. Ik zei dat het misschien wel eens door hen zou komen dat mijn moeder zoveel pillen nam. Om beter om te gaan met al die tirades en uitlachmomenten. Dat had ik dus beter niet gedaan. De bom barstte, voor de zoveelste keer. Voor ik het wist, stond mijn vader achter me, balde hij zijn vuisten en sloeg me vreselijk hard op mijn rug, tussen mijn schouderbladen. Ik kermde van de pijn, maar dat kon hem blijkbaar niks schelen. Ik heb al eerder slaag gekregen van mijn vader, maar zoals hij nu sloeg, had hij nog nooit geslagen. Ik voelde de haat. Wenen wilde ik niet. Dat gunde ik hem niet. En dat zinde hem dan ook weer niet blijkbaar. Hij siste dat ik maar beter onder zijn ogen kon verdwijnen of dat ik nog wat extra slaag kreeg. Ik heb me dus snel uit te voeten

gemaakt en ben dat weekend enkel naar beneden gegaan om snel een boterham te smeren.

Nu, zeven dagen later, doet het nog altijd heel veel pijn. Mijn vader spreekt niet tegen me, en ik ook niet tegen hem. En zolang hij zich niet excuseert, zal ik ook geen gesprek met hem aanknopen (niet dat ik dat voordien zoveel deed). Hij is in de fout gegaan, niet ik! Klinkt misschien kinderachtig, maar ik heb de afgelopen jaren al genoeg toegegeven. Jaren heb ik telkens nadien gedaan alsof er niks aan de hand was. Jarenlang heb ik terug de eerste stap gezet, omdat ik toch zo graag in de gratie wilde komen bij hem. Maar nu, na die slagen in mijn rug, heb ik eindelijk het licht gezien. Ik zal nooit in zijn gratie komen.

Maar waarom hij zo tegen me doet? Ik begrijp het echt niet. Ik heb het al zoveel gevraagd, maar niemand lijkt het antwoord te weten. Of ze weten het wel, maar zeggen het niet.

Ik stopte weer met typen. Ik las snel even alles na om te kijken of er geen schrijffouten in stonden, want daar was ik allergisch voor. Één van de enige positieve dingen die ik van mijn vader heb overgenomen. Dat het qua structuur een rommeltje was, kon me even niet schelen. Ik had geschreven wat ik wilde schrijven. Volgende keer zou ik beter mijn best doen en wat meer structuur aanbrenge, nam ik me voor. Ik drukte op verzenden en slaakte een zucht. Het voelde zo goed om het los te laten op de wereld. Het was alsof er honderd kilo van mijn schouders viel. Nu moest ik me, tegen wil en

dank, naar beneden begeven, wetende dat er weer een tirade zou volgen. Tree voor tree slofte ik naar beneden. Het geroezemoes dat ik boven hoorde, werd luider en luider. Naarmate ik meer en meer de trap afdaalde, veranderde het geroezemoes in een grillig gesprek tussen mijn moeder en mijn vader.

“Komaan Emma, sterk zijn! Je kan het!” zei ik tegen mezelf. Niet dat het veel uithaalde. Ik deed het altijd wanneer ik wist dat ik een confrontatie moest aangaan met mijn vader. Dat gevoel van zelfzekerheid duurde welgeteld twee seconden. Hoe hij het deed, ik begrijp het nog altijd niet, maar hij kon me in één tel zo naar beneden halen dat ik al een hoopje ellende was nog voor hij goed en wel begonnen was.

Beneden was mijn vader aan het briesen als een stier. Hij was kwaad, maar mompelde zo snel, zodat ik niet kon horen wat hij precies zei.

Mijn moeder daarentegen hoorde ik luid en duidelijk antwoorden.

“Nee Daniël, doe het nou niet. Ze heeft haar best gedaan, dat hebben de leraars zelf gezegd. Ze hebben ons verzekerd dat ze niet beter kan. Ik begrijp dat je je daar niet goed bij voelt. Maar het ligt niet aan ons! Wij hebben niet gefaald. Wij hebben ons best gedaan. Meer kunnen we toch niet doen? Je weet waarom ze anders is dan Michael en Johan.”

Ik vroeg me af waar dat weer op sloeg. Ik, anders dan Michael en Johan? Dat moest toch betekenen dat er meer met me aan de hand was?

“Ze moet het leren! Dit is zo vernederend voor mij! En voor jou ook! Besef je dat dan niet?! Waarom kan ze nou niet even goede punten halen als de rest van de kinderen? Zo moeilijk is dat toch niet! En zeker niet op dit niveau! Ze heeft een gemakkelijke richting gekozen en nog bakt ze er niet veel van.”

“Ze is nou eenmaal niet zo slim als Michael en Johan. Wanneer ga jij dat nou eens beseffen?”

Het was één van de eerste keren dat ik mijn moeder me hoorde verdedigen. Het voelde vreemd, maar toch goed. Het gaf me een klein beetje hoop dat ze eindelijk ging inzien dat mijn vader een monster was, waar we zo snel mogelijk van af moesten. Misschien had ze, net zoals ik, het licht gezien. Of misschien kwam het doordat ik haar verdedigd had, dat ze ook vond dat ze mij moest verdedigen.

“Ze wil gewoon niet zo slim zijn als Michael en Johan. Ze kan het wel zijn, maar dat kost haar te veel moeite. Ze is gewoon een blok aan ons been, een kankergezwell! Ik wou dat ze nooit geboren was!”

Mijn maag kromp in elkaar. Ik besepte dat ik weer klappen zou krijgen. Maar boven blijven was geen optie. Dan zou mijn vader alleen nog maar bozer worden, omdat hij de moeite moest doen om naar boven te komen.

Schoorvoetend nam ik de laatste drie treden. Bij elke tree die ik nam, voelde ik mijn benen zwaarder worden. Ik wilde zo hard weg rennen. Mijn hart bonsde in mijn keel. Ik slikte de krop weg en deed de deur van de huiskamer open. Meteen kwam mijn vader op me af, als een stier naar een rode lap.

“Waarom? Waarom?!”

De eerste hand zette een afdruk op mijn gezicht. Mijn wang begon meteen te branden.

“Je bent een smet op deze familie! Je bent slecht! Ik schaam me zo hard voor jou! Je bent niks waard! Hoor je me, NIKS!”

Vader schreeuwde de longen uit zijn lijf en gebruikte mij als levende boksbal.

“Je verpest mijn goede reputatie!”

“Alsjeblief papa, stop ermee!”

“Stoppen?”

“Alsjeblieft,” smeekte ik.

“Ik stop niet, zolang jij niet stopt met je aan te stellen. Doe gewoon wat er van je gevraagd wordt!”

“Dat doe ik ook,” snikte ik. “Ik kan niet beter! Ik doe mijn best. Mama heeft het je net verteld! Ik heb gehoord dat de leraars dit zelf hebben gezegd blijkbaar! Waarom geloof je me nou niet? Ik doe mijn uiterste best om jou te plezieren. Om in jouw gratie te komen. Maar niks lijkt te werken.”

“Als je echt je best zou doen, zou je beter presteren. Je bent een dikke nul. Als het aan mij lag, hadden we je al lang ergens in één of ander tehuis voor probleemjongeren gestopt. Want

dat ben je! Je bent niks waard! Ik walg van jou. Als ik het had geweten, ik had je laten weghalen toen je nog in je moeders buik zat! Ik had het toen al moeten weten dat er niks goeds van kon komen! Je was toen al vervloekt.”

“Daniel!” riep mama paniekerig.

“Het is al goed,” brulde hij terug. Maar hij bleef maar doorgaan over hoe slecht ik was, dat ik niks waard was. Hij bleef maar roepen en tieren.

En ik? Ik huilde tranen met tuiten. Het deed zoveel pijn, niet alleen de klappen, maar vooral de woorden. Fysieke wonden heelden, psychische wonden niet.

“Daniël, stop ermee.” Mijn moeder mengde zich weer in de strijd. “Zo is het wel genoeg, denk je niet? Je hebt je punt gemaakt.” Ik hoorde mijn moeders stem breken. Het was voor haar ook genoeg geweest, althans zo leek het toch.

Mijn vader draaide zich om en beende weg. En ik? Ik bleef achter in tranen.

“Oh liefje, kom hier,” fluisterde mijn moeder, terwijl ze me knuffelde. Omdat ze tegen hem in was gegaan, dacht ik echt dat ze eindelijk het licht had gezien. Ik probeerde zachtjes aan te brengen dat ik mijn breekpunt had bereikt en dat ik hoopte dat we bij hem weg zouden gaan.

“Waarom kunnen we hier nu niet gewoon weg? Waarom blijft je het toch tolereren dat hij me zoveel pijn doen? Misschien heb ik het recht niet dit te vragen, maar ik begrijp het gewoon niet! Hij is toch niet goed voor ons? De enigen die

hier tellen, zijn Michael en Johan. Hij maakt jou belachelijk door je uit te lachen met je ziekte. Hij maakt mij het leven zuur, omdat ik niet ben wie hij wil dat ik ben. Hij haat vrouwen! Het lijkt wel alsof wij enkel goed zijn voor de was en de plas.”

“Ach lieverd, niet overdrijven, hè. Zo erg is het nou toch ook weer niet. Hij heeft ook zijn goede kanten, hoor. Alleen heeft hij er wat moeite mee die te laten zien.”

Ik kon het niet geloven, verdedigde ze hem nou weer? Mijn gevoel voor begrip sloeg om in kwaadheid, iets wat de laatste weken wel meer gebeurde. Hoe kon ze nou zo zijn?

“Ik snap echt niet waarom je dit toelaat. Waarom je dit afdoet alsof het niks is. Hij slaat me, mama! Niet één keer, maar meerdere keren! Dit is niet gewoon maar een pak slaag. Dit is gewoon woede! Dit is niet: ik corrigeer iets wat fout is gegaan. Want er is niks fout gegaan! Je weet dat ik zo hard mijn best doe op school. Maar ik ben gewoon zo anders dan Michael en Johan. Soms begin ik te denken dat jullie mij stiekem geadopteerd hebben of zo.”

Moeder keek me vreemd aan en begon haar hoofd te schudden. “Zeg dat nooit meer,” mompelde ze.

Ik voelde me moedeloos. Zag ze het nou echt niet?

“Waarom was je daarstraks trouwens in paniek toen hij begon over dat hij het had kunnen weten? Dat ik in jouw buik al vervloekt was?”

Mama schudde heftig haar hoofd. “Dat weet ik niet.”

“Ben je zeker? Want je leek me toch wel in paniek toen hij erover begon.”

“Dat heb je dan fout begrepen,” zei ze geïrriteerd.

Een moment flitste het door mijn hoofd dat zij ook werd geslagen door hem.

“Doet hij het ook bij jou?” vroeg ik. Het was goed bedoeld, maar blijkbaar kwam het zo niet over.

Voor ik er erg in had, hief mijn moeder haar hand op en wilde ze me slaan. Ik dook weg, waardoor ze met haar vlakke hand tegen de kast sloeg. Ik wist dat het vreselijk veel pijn moest doen, maar om de één of andere reden wist ze zich sterk te houden.

“Waag het niet om dat ook nog maar één keer te vragen! Vader is goed voor ons! Ondanks onze slechte momenten, is hij altijd een goede mens geweest! Ondanks mijn fouten, is hij bij mij gebleven en heeft hij me mijn stommiteiten vergeven. Dankzij hem ben ik jarenlang thuis kunnen blijven om jullie op te voeden. Nooit ben je naar de opvang geweest, altijd stonden we klaar voor jou! Ben je ooit iets tekort gekomen? Nee. Je hebt altijd hetzelfde gekregen en gedaan als je broers, ondanks dat je het soms niet verdiende. Nee, hij doet het niet bij mij! Hij houdt van mij en ik van hem. En waag het ook nooit meer om te vragen om hem te verlaten! Gedraag je wat beter en het zou veel beter gaan in dit gezin!”

Ik stond perplex. Hoe kon het nou dat iemand zo kon omslaan. Ze verdedigde me eerst en plots stond ze lijnrecht

tegenover me. Ik wist dat haar ziekte kortsluitingen veroorzaakte in haar hersenen, waardoor ze soms niet meer rationeel kon denken, maar zo erg? Dat kon ik niet aan.

“De dag dat je zelf een gezin hebt, zal de dag zijn waarop je beseft wat echte liefde is. Het is niet allemaal rozengeur en maneschijn. Het huwelijk is werken. En je hebt goede en slechte momenten. Zolang die goede momenten de overhand hebben, is het goed. Dan leer je met de slechte momenten omgaan. En als je dan kinderen hebt, zal je leren dat ook dat niet allemaal loopt zoals je wil. Opvoeden is soms ook met harde hand optreden, of je nu wil of niet. Dan zal je begrijpen waarom je vader dit doet, en waarom ik het toelaat. Hij houdt van je. Ook al toont hij het soms op een rare manier. Neem het van me aan. Je beseft niet half hoeveel hij voor je over heeft gehad! En als je later kinderen hebt, zal je met momenten ook optreden zoals wij optreden. Of je nou wil of niet. Dat heet verantwoordelijkheid. En dat hoort gewoon bij het ouderschap. Je zal zien ... je zal het begrijpen.”

Ik veerde recht en riep: “Nooit! Ik zal het NOOIT begrijpen!”

Hoe kon ze dat ook maar één seconde denken!

Kwaad riep ik nog achterna: “De pillen hebben je hersenen aangetast! We praten wel eens wanneer je weer helder bent!”

Ik wist dat het lelijk was en voelde me meteen schuldig, maar toch kon het me niet schelen. Wat zij had gezegd was ook abnormaal.

Ik gooide de deur dicht en liep naar mijn kamer, de enige plek

waar mijn ouders nooit kwamen en waar ik wist dat ik veilig was.

Ik plofte op bed en liet mijn tranen de vrije loop. Ik was razend, op mijn vader, maar ook op mijn moeder. Misschien was ik nog bozer op haar dan op hem. Omdat zij hem verdedigde en niet mij!